

ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΝ ΟΙ ΗΓΕΤΑΙ ΤΩΝ

ΣΕΙΡΑ ΑΡΘΡΩΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΜΑΡΤΕΛ

4 ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Ἡ δύναμις αὕτη θὰ ἐξησφάλιζε τὰς ἀπαραιτήτους φρουρὰς καὶ ἔνα σύνολον τεσσάρων πλήρων μεραρχιών διὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν εἰς τὴν Γερμανίαν, ἐπὶ πλεόν δὲ τὰς ἀπαραιτήτους προσκεκολλημένας ταξιαρχίας θωρακισμένων καὶ μονάδας ἀλεξιπτωτιστῶν. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο πού μας χρειάζεται διὰ τὸν «ψυχρὸν πόλεμον». Ὁ ἐφοδίασμὸς τῶν στρατιῶν μὲ τὸ βαρὺ ἐκεῖνο ὑλικὸ πού χρειάζεται δι' ἔναν παγκόσμιον πόλεμον δὲν ἤμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ πρὶν κινητοποιηθῶμεν. Πρέπει ἐπίσης νὰ το νιοθῆ ὅτι μέχρις οὗτου ὁ ἐπαγγελματικὸς αὐτὸς στρατὸς φθάσει εἰς τὰ ὡς ἄνω ὀρια δυνάμεως, θὰ παραμείνουν ὑπὸ τὰ ὄπλα ὠρισμένοι ἐκπαιδευμένοι ἐφεδρῶν.

Ἐκεῖνο πού προτείνουμε εἶνε ἡ δημιουργία ἐνὸς στρατοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ ἄνδρες θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ παραμείνουν ἐπὶ εἴκοσι ἄκομη δὲ καὶ ἐπὶ τριάντα ἔτη. Ἡ ἔλιξις πρὸς ἕνα ἐπάγγελμα ὅπως τὰ στρατιωτικὸν διὰ μίαν περιπετειώδη, ζωὴν καὶ εἰς τὸ τέλος μίσιν ἱκανοποιητικὴν σύνταξιν, εἶνε πολὺ μεγάλη. Καὶ ἕνας τέτοιος στρατὸς θὰ καθίστατο ἀσφαλῶς ὁ καλλίτερος τοῦ κόσμου καὶ θὰ προσέλικε πολλοὺς, κυρίως δὲ παλαιούς ἐφέδρους. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι συντόμως οἱ σημερινοὶ 160.000 μόνιμοι θὰ ἠῤῥξαντο εἰς τὰς 200.000 πού χρειάζομεθα. Φυσικὰ θὰ πρέπει νὰ βελτιωθοῦν τὸσον οἱ μισθοὶ ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι ὅροι διαβιώσεώς των πράγμα, ὅμως, πού θὰ ἐπετυγχάνετο εὐκόλως λόγῳ τῶν τεραστίων οἰκονομιῶν πού θὰ ἐπέφεραν ἡ μείωσις τοῦ στρατοῦ μας ἀπὸ 400.000 εἰς 200.000 ἄνδρας.

Ἴσως νὰ νομισθῆ ὅτι θὰ εἶνε δύσκολον νὰ ἀντιμετωπίσωμεν ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποχρεώσεις μας ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ μὲ 200.000 μόνον ἄνδρας. Δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ἐν τούτοις, ὅτι καθε ἔργον σχεδὸν ἐκτελεῖται μὲ πολὺ μικρότερον ἀριθμὸν ἄνδρῶν ὅταν πρόκειται περὶ ἐπαγγελματιῶν. Ἐπὶ πλεόν μεγάλα οικονομία δύνανται νὰ πραγματοποιηθοῦν εἰς τὰ κέντρα ἐκπαιδεύσεως καὶ τὰς ἄλλας συναφεῖς ὑπηρεσίας ὅταν ὁ στρατὸς μας βασίζεται εἰς τοὺς μόνιμους καὶ ὄχι πλεόν εἰς τοὺς κληρωτοὺς.

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα ἂν ἡ κατάργησις τῆς γενικῆς στρατολογίας, τὴν παροῦσαν τουλάχιστον στιγμὴν, ἐνέχει κανέναν κίνδυνον. Ἐν πρώτοις, οἱ κληρωτοὶ προορίζονται ὡς ἐφεδρεία τῶν μόνιμων, εἶνε πολὺ ἀμφίβολον, ὅμως, ἂν οἱ μόνιμοι θὰ ὑποστοῦν πολλὰς ἀπωλείας κατὰ τὸν ψυχρὸν πόλεμον ὅποτε ὀπισθὲν τὸν εὐοίσκεται ὁ μητροπολιτικὸς στρατὸς. Ἐπίσης οἱ ἐφεδρῶν πρόκειται νὰ συμπληρωσούν τὸν μητροπολιτικὸν στρατὸν ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης. Ἡδῆ, ὅμως, διαβέτομεν μίαν θαυμασίαν ἐφεδρείαν ἐκ τεσσάρων ἕως πέντε ἑκατομμυρίων ἄνδρῶν μὲ πλουσιωτάτην πολεμικὴν πείραν. Μόνον ἕνα μικρὸν ποσοστὸν τῶν ἐξαιρετικῶν αὐτῶν ἄνδρῶν θὰ χρειασθῆ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Στρατοῦ καὶ οἱ ἀπαραίτητοι ἔθε-

λονταὶ ἀσφαλῶς θὰ συρρεύσουν μόλις παρουσιασθῆ ἀνάγκη. Ὡς ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι κατὰ τὰ προσηχῆ πέντε ἕως δέκα ἔτη, ὅποτε θὰ διαθέτωμεν τὰς ἐφεδρείας σὺντάς, ἡ ἐκπαίδευσις τῶν κληρωτῶν θὰ ἔχη ἐλαχίστην στρατιωτικὴν ἀξίαν καὶ δὲν θὰ ἰσοφαρίζῃ τὴν ζήμιαν πού θὰ προκύπτῃ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι θὰ ἔχωμεν τὸσον ὀλίγους μόνιμους.

Τέλος, ἐρχόμεθα εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀξίας πού ἔχει διὰ τὸ ἔθνος ἡ ἐκπαίδευσις τῶν κληρωτῶν. Ἀσφαλῶς ἕνας ἄνδρας γίνετα καλλίτερος πολίτης ἐὰν ἐπέρασεν ὠρισμένα χρόνια εἰς τὸν τακτικὸν στρατὸν, ὅπου διευθύνεται ἀπὸ παλαιούς καὶ πεπειραμένους ἡγέτας. Ὁ τακτικὸς στρατὸς ἔκαμε τὸ κατὰ δυνάμιν καὶ ἐτοίμασεν ἕνα θεῦμασιν πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως τῶν κληρωτῶν, ἀσφαλῶς ὅμως δὲν δύναται νὰ φροντίσῃ διὰ τὸν μεγάλον ἀριθμὸν τῶν κληρωτῶν ὅσον διὰ τοὺς ὀλίγους μόνιμους πού ἀποτελοῦν μίαν τῶν μονάδων του. Ἐχῶ πολλὰς ἀμφιβολίας ὅσον ἀφορᾷ τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα ἀποκτᾷ ὁ κληρωτὸς κατὰ τὴν ἐκπαίδευσίν του. Ἀντιθέτως, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ γενικὴ στρατολογία ἀποτελεῖ μέγιστον ἐμπόδιον διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν εἰδικευμένων στρατιωτικῶν. Τὴν γνώμην αὐτὴν θὰ τὴν ἐπιβεβαιώσῃ καθε ὑπηρεσία εἰς τὴν ὁποίαν ἐκπαιδεύεται μέγας ἀριθμὸς μαθητευομένων. Οἱ νεαροὶ δὲν κατατάσσονται εἰς τοὺς διαφόρους εἰδικούς κλάδους τοῦ στρατοῦ διότι γνωρίζουν ὅτι συντόμως θὰ κληθοῦν ὑπὸ τὰ ὄπλα κανονικῶς. Ὅλοι αἱ ὑπάρχουσαι στατιστικαὶ ἀποδείκνουν τὴν ἀλήθειαν τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν. Καὶ διὰ τὴν χώραν μας τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ σοβαρὸν. Ἐξ ἄλλου δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν ὅτι ἂν καταργηθῆ ἡ γενικὴ στρατολογία, ὁ στρατὸς θὰ ἔχῃ ἀνάγκην τοῦ ἡμισσοῦ ἀριθμοῦ ἄνδρῶν καὶ ἔτσι: θὰ ἐνισχυθῆ σημαντικώτατα ἡ βιοπολιτικὴ ἀνάγκη ἀπὸ ἑλλείψιν ἐργατικῶν χειρῶν.

Τὸ γενικὸν συμπέρασμα μας εἶνε σύντομον καὶ σαφές: Πρέπει νὰ καταβάλωμεν κάθε προσπάθειαν διὰ τὴν διάδοσιν τῆς ἀληθείας εἰς τὸν Ρωσικὸν λαὸν ὥστε νὰ πύσῃ οὗτος ὑποστηρίζων τοὺς ἡγέτας του εἰς τὴν ἀπόφασίν των νὰ ὑποτάξουν ὅλα τὰ ἄλλα ἔθνη. Αὐτὸ εἶνε τὸ σοβαρώτερον καθήκον πού ἐτέθη ποτὲ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Διὰ νὰ σταματήσουν τὴν Ρωσικὴν διεσθυσιν καὶ νὰ ἐνισχύσουν τὰ δημοκρατικὰ ἔθνη νὰ ἀνακτήσουν τὴν ἐλευθερίαν των τὰ Δυτικὰ ἔθνη πρέπει νὰ διαθέσουν εἰς τὴν Εὐρώπην εἴκοσι τουλάχιστον τακτικὰς μεραρχίας καὶ μάλιστα μὲ τὴν κατὰ τὸ δυνατόν μικρότεραν καθυστέρησιν. Πρέπει ἐπίσης νὰ συγκροτήσωμεν τὰς ἀπαραιτήτους δυνάμεις πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἀπειλῆς ἐνὸς τρίτου παγκοσμίου πολέμου, μόνον ὅμως ἂν διαδόσωμεν τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν Ρωσικὸν λαὸν κατὰ τὰ προσηχῆ ὀλίγα ἔτη δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι αἱ δυνάμεις αὐταὶ δὲν θὰ χρησιμοποιηθοῦν ποτὲ.

GIFFARD MARTEL

Η ΦΥΣΙΣ ΣΑΝ ΣΥΜΒΟΛΟ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

ΤΗΣ κ. ΣΟΦΙΑΣ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Ἡ Ἀττικὴ φύσις εἶνε πολὺ πνευματοποιημένη γιὰ νὰ δώσῃ αὐτὸ τὸν καιρὸ στὸν ἀναλυτικὸ ζωγράφον τῆς τὰ διονυσιακὰ μοτίβα πού χρειάζεται γιὰ νὰ δοξάσῃ τὴν ἄνοιξι — τὸ παντοδύναμο αὐτὸ κίνητρο κάθε δημιουργίας. Ἡ ἔποχὴ τῆς Ἀττικῆς δὲν εἶνε ἡ ἀνοιξις. Εἶνε τὸ θέρος, πού κατακαίει κάθε χλωρωσιά, κι' ἀποψιλώνει ὅλες τὶς γραμμὰς τῶν βουνῶν «τὶς ἀπόλυτα πνευματικὰς κι' αἰθέρικες, σάν φωτερὰ χωρία κι' ἐδάφια τοῦ Πλάτωνος» ὅπως γράφει ἕνας Γάλλος αἰσθητικὸς. Γι' αὐτὸ ἡ φαντασία μου, ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες, ἀνατρέχει στὴν Πόλι, ὅπου ὀργιάζει τώρα τὴν ἀνοιξι μόνον τὸ διονυσιακὸ στοιχεῖο, σκorpίζοντα ὀλόγυρα ἕνα διάχυτο μεθύσι ἀπὸ χασίς, μεθύσι βαρῦπνοο, πού σέρνει τὴν ψυχὴ σκλαβωμένη.

Ἡ πρώτη ἀνοιξις στὴν Πόλι εἶνε ἡ καθαυτὴ ἔποχὴ τοῦ Κεάτ-χανέ. Ἐκεῖ στὸ μυχὸ τοῦ Κερατίου πού οἱ δυὸ Βυζαντινοὶ ποταμοὶ— ὁ Κύβιστος καὶ ὁ Βαρθύσης, σμίγουν τὰ γλυκὰ νερά τους στὴ λιμνούλα τοῦ Σιλιχτάρ πρὶν ἐκβάλουν στὸν ὀλόγυρο κόλπο, ἐκστρατεύουν τώρα κάθε Παρασκευῇ, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ δρῶδν, καρβάνια καϊκιῶν καὶ βαρκούλες. Ἀφ' οὗμο καὶ ἀστέρῳ τὸ βάριπνο Ἐγυρῶν, ἀριστερὰ με δεξιὰ πρὸς τὶς καταπράσινες λοφοσειρῆς πού πλαισιώνουν τὸν μυχὸ τοῦ Κερατίου

κόλπου. Πίσω ἀπὸ τὶς πλαγιὰς τους ἐκτείνονται οἱ περίφημοι «φουλ-μπαξέδες» πού τρυγιοῦνται τώρα γιὰ νὰ προμηθεύσουν στὸν κόσμον τ' ἀρωματικά τους ἀποστάγματα. Τὰ γαλανὰ νερά τοῦ κόλπου παίρνουν τώρα κίτρινες ἀποχρώσεις. Ἄθουρβα γλυστρά τὸ καΐκι πρὸς τὰ γλυκὰ νερά τῆς λιμνούλας τῆς ἀτάραχης, πού ἀγκαλιάζουν δυὸ ὀλοπράσινα νησάκια, τὰ φυσικὰ ὀσφρημὰ τους. Κοπάδια πελαργοὶ βαδίζουν στοχαστικὰ ἀπάνω στὸ χορτάρι τους καὶ στὶς χαμηλές τους ὄχθες ἀναπηδοῦν πελώριες νεροχελώνες. Ἀπεδῶ τὰ νερά χωρίζουν σὲ δυὸ ποτάμια, καὶ τὸ φωτολουσμένο τοπίο ἀρχίζει νὰ βυθίζεται σὲ καταπράσινες σκιές. Ὁ ποταμὸς τοῦ Κεάτ-χανέ στενεύει. Μιὰ πράσινη ἀκτινοβολία διαχύνεται τώρα μέσα στὰ νερά, κι' ὀλόγυρα στὸν αἰθέρα. Ἐνας βαθυπράσινος ἰδρυμὸς ἀκολουθεῖ ἀριστερὰ ὅλες τὶς καμπὲς τοῦ ποταμοῦ, ὡς ἀπάνω στὶς μυστικὰς ἀόρατες πηγὲς του. Δεξιὰ, πέρα ἀπὸ τὶς δεινροστοιχίες τῶν ἱτιῶν, πού κρεμοῦν τὰ κλαδιά τους στὴν ἀκροποταμιά, σάν θλιμμένες νερόιδες πρασινομαλλοῦσες, ξαπλώνεται τὸ ἀπέραντο «τσαίρι» — ὁ καταπράσινος κάμπος, πού εἶνε κι' αὐτὸς μιὰ λίμνη ἀτέλειης πρασινάδας λουλουδοσπαρμένης τώρα μ' ὅλα τὰ θαύματα τῆς ἀ-

